

8 EKİM - PARTİMİZİN ONUR GÜNÜ

İsviçre’de yapılan toplantının Anma Komitesi’ne gönderilen mesaj.

Değerli yoldaşlar, dostlar,

Parti Onur Günü toplantınızı en sıcak, en içten yoldaşlık duygularıyla selamlarım. 8 Ekim gününün Parti Onur Günü olarak kabul ve ilan edilmesine yol açan kanlı olay, yüreklerimizi ne denli derinden yaralamış, acılı ve üzücü olsa da, taşıdığı anlam onur vericiydi. Yaşamlarının baharında, fidan boylu yedi genç yoldaşımızın kahvece öldürülmeleri kişisel nedenlerden ötürü değildi. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi militanları oldukları içindir ki, 8 Ekim 1978 günü, sabahın çok erken saatlerinde, gün ağarmadan önce, azgın faşist çetelerce yataklarında vuruldular. O an belki de düşlerinde hâlâ, 7 Ekim akşamı büyük bir coşkuyla sona ermiş olan görkemli Parti toplantısını yaşıyorlardı, faşist çetecilerin öfkesini, hincını son noktasına kadar kabartan Parti toplantısını...

8 Ekim Bahçelievler toplu kırımı faşistlerin ve gericilerin Türkiye İşçi Partisi’ne ve partililerine yönelttikleri kaba kuvvet saldırılarının, işledikleri cinayetlerin ne ilkiydi, ne de sonucusu oldu. Türkiye İşçi Partisi 1961-1980 arası yüzlerce saldırıya uğradı, onlarca şehit verdi. Bu saldırı ve cinayetlerin ardında kendi sınıfsal ve bencil çıkarlarından başka bir şey gözetmeyen sömürücü, baskıcı egemen güçler, onların iktidarları ve yakın işbirliği ettikleri emperyalizm vardı. Bu ortak çıkarları açısından Türkiye İşçi Partisi ve partililerinden korktukları için saldırıyor, öldürtüyorlardı.

Korkuyorlardı, çünkü:

- Türkiye İşçi Partili olmak, insanın insanı sömürmesine, zulüm ve baskının her türlüüne karşı çıkmaktı,
- Türkiye İşçi Partili olmak, haksızlığa, adaletsizliğe, yoksulluğa, sefalet ve ce halete karşı çıkmaktı,
- Türkiye İşçi Partili olmak, emperyalizmin askeri ve politik hegemonyasına, dünyada silahlanma yarışını hızlandırma, savaşa hazırlanma politikalarına karşı çıkmaktı.

Karşı çıkmaktan da öte, Türkiye İşçi Partili olmak tüm bu kötülüklerin ortadan kalkması için; insanların barış içinde, insanca hakça, sömürsüz ve özgür bir düzen içinde yaşayabilecekleri bir dünyaya kavuşabilmeleri için bilinçli, özverili, cesur ve aralıksız mücadele etmektir.

8 Ekim 1978 günü hunharca katledilen genç yedi yoldaşımız ve onlardan önceki ve sonraki şehitlerimiz, hepsi, bu yüce, bu eşsiz dava uğruna can verdiler. Onları kalplerimize gömdük; hiç unutmadık ve unutmayacağız. Ama bu yetmez. Onların boşuna ölmediklerini ispatlamalıyız. Onları barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda daha ileri mevzilere doğru verdiğimiz mücadele ile yaşatıyor ve yaşatacağız. Bu mücadeleyi daha da güçlendirmek, genişletmek ve hızlandırmak hem

kendi işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza, hem dünya işçi sınıfı hareketine, hem de devrim şehitlerimize karşı borcumuzdur.

Türkiye’de faşist devlet terörünün çok çetin koşullarında, hiç geri basmadan, ama maceracı yollara da sapmadan, akıllı, tutarlı, cesur ve başarılı Parti mücadelemizle bu yükümlülüğümüz bir süreç içinde yerine getiriliyor. Biz yurt dışındakilere düşen görev bu ana mücadeleye her yoldan ve bütün gücümüzle destek ve yardımcı olmaktır.

Hedefimiz, mücadelemizde daha ileri mevizilere varmaktır.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın barış ve demokrasi güçlerinin eylem birliği!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Çark Başak, Sayı 34 (111), Kasım 1985